

telser i det forløbne Tidsrum, vil vi meget lettere og meget mere indgaaende kunne drøfte, naar Kommissionen træder i Virksomhed, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa de Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte derom.

Ministeren udtalte en Anerkendelse af den Virksomhed, der var udfoldet i disse fire Krigsaar, ogsaa af Befalingsmænd og tjenstgørende Mandskab indenfor Hær og Flaade herhjemme. Det er naturligvis en stor Tilfredsstillelse for alle dem, der enten for en Tid eller hele Tiden har været knyttede til Værnet, at høre, at den, der har staaet i Spidsen for det, finder, at de i det hele og store har gjort deres Pligt. Jeg kendte lidt til Stemningen i den første Tid, da Styrkerne blev kaldt sammen, og der var for mig ikke nogen som helst Tvivl om, at man overalt var rede til at gribe ind, hvis det skulde blive paakrævet. Man var rede til at ofre sit Liv for det Land, man tilhørte. Man spurgte ikke den Gang, hvorvidt den Ordning var tilvejebragt paa den ene eller den anden Maade, hvorvidt den havde faaet større eller mindre Tilslutning i Befolkningen. Men den Gang, der blev Tale om, at nu skulde den maaske anvendes, da var man fra alle Sider enig om — jeg taler ikke om Administrationen, men om dem, der skulde rykke ud — nu at gøre, hvad man kunde. Det er mit ganske bestemte Indtryk, og jeg har faaet det bekræftet fra mange Sider. At der saa senere i den lange trælsomme Periode med Vagt-tjeneste og Arbejde og mange andre for saa vidt kedsommelige og opslidende Beskæftigelser kan komme nogen Træthed og Slaphed ind i Forholdene, maa man ikke undre sig over, og at det har været en Byrde og et Ubehag for mange at være skilte fra deres Hjem og Familie i disse Aar og for de værnepligtige Mandskab at maatte opgive sine daglige Sysler for at ligge inde i Tjenesten, det er rigtigt. Men hvad regner vi dette sammenlignet med, hvad de andre Nationer har maattet lide? Nej, det regner vi saa sandt for intet.

Jeg havde forstaaet det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (L. Ras-mussen) saaledes, at der var Tale om at ville nægte Midler til Vedligeholdelse af det, som kræves ved den nuværende Ordning. Den højtærede Forsvarsminister havde op-fattet det ærede Medlems Udtalelse saaledes, at hvor der var Tale om, at man i disse fire Aar havde tilvejebragt større Mængder af Ammunition af forskellig Art, end normalt vilde være sket, skulde man standse en saadan Fabrikation; for saa vidt

kan jeg være enig med den højtærede Minister. Men naar Spørgsmaalet kommer til at omfatte ogsaa andre Omraader, maa jeg fastholde mine Udtalelser fra før, at saa længe vi har den Ordning, som blev gennemført den 30. September 1909, maa vi ogsaa have det Materiel, der svarer dertil.

Den højtærede Minister sagde, at der i Lovforslaget er Tale om en blandet Regerings- og Rigsdagskommission, og dette kan jeg selvfølgelig ganske tiltræde. Forslaget bestemmer, at Regeringen skal være bemyndiget til foruden de tilforordnede tillige at udnævne Kommissionens Formand og Næstformand. Det er rigtigt, saaledes er Lovforslagets Villie; men da der har været Tale om nærmere Overvejelse af Lovforslaget i et Udvalg, eventuelt om Ændring i Lovforslaget, forekommer det mig, at ogsaa dette bør tages op til nærmere Overvejelse, om det ikke vilde være rimeligt og værdigt, at de Mænd og Kvinder, som Rigsdagen sætter ind i denne Kommission, selv vælger deres Formand i Stedet for, at de fra Regeringen faar anvist en Ledelse af deres Virksomhed. Naar den højtærede Forsvarsminister som Argument mod denne Betragtning anfører, at saa vil Landstinget faa en overvejende Indflydelse paa Kommissionens Overvejelse, tror jeg for det første ikke, at det er rigtigt, men for det andet forekommer det mig, at man maa have Lov til at sige, at Grundloven af 1915 paa disse Omraader, hvor der ikke er Tale om andet end en foreløbig Overvejelse, en Undersøgelse og Drøftelse, giver begge Ting Ligeberettigelse. Der kan være andre Omraader, hvor man mener, at Folketinget skal have en Forret fremfor Landstinget, men paa dette Punkt forekommer det mig, at de er ganske ligestillede. Men for øvrigt skal, saa vidt jeg har forstaaet det, efter Forretningsordenens Bestemmelser en saadan Kommission, naar den skal bestaa af 16 af og blandt Rigsdagens Medlemmer valgte Medlemmer, vælges af et Fællesudvalg indenfor begge Ting, og ved denne Fremgangsmaade vilde de Partier, som tidligere har været uenige om Forsvarsvæsenets Ordning, komme ind i Kommissionen med lige stor Styrke; naar derimod Regeringen bestemmer, hvem der skal være Formand og Næstformand, har man paa Forhaand givet den ene Anskuelse en Forret, som den efter den Sammensætning, Kommissionen skal have, naar der henvises til Rigsdagens Deltagelse, ikke vil faa. Jeg beder da om, at den Tanke, jeg her har udkastet, maa blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse i Udvalget. Vi har et 20-Mands-